UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Calepinus Ad librum

Calepino, Ambrogio

Venetijs, 1509

F ante A

urn:nbn:de:hbz:466:1-97861

Visual Library

hominez extorquemus veritatē. Ci. in Cato. Nec mihi hūc errorē dum viuo extorqueri volo. Liui. li. ij. Neq3 ambigit quin Brutus qui tantū glorie ſuperbo exacto rege meruit peſſimo publico id facturus fuerit ſi libertatis īmature cupidine priorum regum alicui regnum extorſiſſet.

Extra prepoſitio ſeparata cui contraria eſt in ſignificatione. Intra. Ab extra deducuntur. Exter exterius extraneus: extrarius. Extrinſecus. extro. as. extrorſum. ⁊ extremus.

Extrarius. alienus qui extra focū ſacramentū iuſq3 eſt. Preterea minabat ſi extrario nupſiſſet: nihil ſe filijs eius ex paternis eorū bonis teſtamento relicturū. Hic accipitur pro eo q̄ non ſit domeſticus ⁊ ex eadem familia.

Extraneus. qui eſt ex altera terra: quaſi exterraneus.

Extremus. a. um. mō initiū alicuius rei. Plau. Ab extremo narrare incipiā. i. a principio. Mō finis. Uirg. Extremum nūc arethuſa mihi. Ponitur nonnunq3 pro ſeuo peſſimo. Idem illā terra parens ira irritata deorum extremaz vt perhibent coeo enceladoq3 ſororem progenuit. Hoc eſt peſſimā. Quod non ſine ratione eſſe videtur: quādo quidē medici affirmāt deteriores eſſe qui vltimi naſcuntur.

Extrinſecus. pe. cor. vide in dictione intrinſecus.

Extrico. as. pe. ꝓ. ab ex ⁊ trico: qđ a tricis fit. Trice aūt ſunt impedimēta ⁊ īplicationes. Et eſt extricare explicare. Lac. li. vj. Deniq3 muta quoq3 aīalia cum fraude capiunt ſi aliquo ſe modo in fuga extricauerint fiunt poſtmodū cautiora. Colu. lib. iiij. Sylueſtris ager p̄cipue eſt eligendus qui ⁊ ſi frutetis aut arboribus obſeſſus eſt: facile extricatur: ꝙ ſuapte natura quecūq3 gignunt nō penitus nec ī ꝓfundū radices agunt ſ3 per ſūma terre diſpergunt atq3 deducunt.

Extricabile. a quo exiri pōt. Cuius ꝯtrariū eſt inextricabile. Ply. lib. xxxvj. Intus labyrinthum inextricabilē: quo ſi quis improperet ſine glomere lini exitum inuenire nequeat.

Extro. as. exeo. Nam ſicut intrare ingredi eſt: ita extrare egredi. Afra. Simul limen intrabo: illi extrabunt illico.

Extrorſum: ſigt̄ extrauerſus: ſicut introrſum intra verſus.

Extruo. is. edifico. Hier. ad Julianū. Extruis monaſteria: multus a te numerus ſuſtentat: ⁊ extruere ordinare. Ci. in Cato. Caret epulis extructiſq3 mēſis frequentibus poculis.

Extrido. is. pe. pro. extra trudo: per vim expingo expello. Terē. in ecy. Eo amantē inuitū Pamphilū extrudit. Plau. in aul. Nam q3 nunc me cauſa extruſiſti ex his edibus.

Extundo. is. extorqueo vel inuenio. Uirg. lib. j. geo. Ut varios vſus meditando extunderet artes paulatim.

Exturbo. as. e. loco deijcio.

Exubero. as. penultima correpta. quaſi ſuperabundo. Tractuz ab vberibus lactantibus. Col. in prefa. In aſia myſiaq3 denſa ⁊ glutinoſa terra maxime exuberat.

Exupero. as. pe. cor. ab ex ⁊ ſupero: quaſi ſuper ſupero.

Exudo. as. pe. ꝓ. emitto. Ply. Eſt āt triū genez vnū arbor ipſa exudat humi. mō altez manat ī plaga. Uir. vō li. j. ge. Exudat īutilis humor: dixit ꝓ exudat. Nō. n. humor ſ3 terra deſudat.

Exugo. i. pe. co. xi. ctū. qđ ⁊ exugeo. es. dr̄ ꝓ extra ſugo. Plau. Jā ego me ꝯuertā in hirūdinem: atq3 eorū exugebo ſanguinez.

Exuccum. per duplex. cc. dicitur quod eſt ſine ſucco.

Ex vinculis cām dicere: ſigt̄ vinculum rn̄dere criminibus.

Exuerne. purgatio quedā domus ex qua mortuus ad ſepulturam ferēdus eſt que purgatio fit ꝑ euerriatorē certo genere ſcoparum adhibito ab extra verrendo dicte.

Exul. ab exilio. is. ſicut p̄ſul a p̄ſilio eē ꝯuenit: vn̄ ⁊ exiliū eſt qđ analogiā ſbi ſeruauit. Nec obſtat mutatio lr̄e. i. in. u. euphonie cā: ne exil ⁊ p̄ſil dicat ꝙ minus exilis ⁊ in nōcina eſſet ꝓnunciatio: ab certe ab exulto ⁊ p̄ſulto ſunt in q̄bus ſicut ⁊ in ceteris inſulto reſultoq3 frequentatis mutat. i. in. u. Nā exulto notū eſt. A p̄ſulto apud Liui. lib. vij. Si tu ꝑmittis volo ego illi belue oñdere qn̄ adeo ferox p̄ſultat hoſtium ſignis: me ex ea familia ortū que gallox agmē ⁊ rupe Tarpeia deiecit. Eſt igitur exul ab exilio ⁊ p̄ſul a p̄ſilio. Pari eni mō iſta ſumi op3: vt vn̄ exul. inde ⁊ p̄ſul ⁊ vn̄ preſul ide ⁊ exul extra ꝑpoſitiones capiamus. Nā exul non quiſq3. Aliter eni ob recte dr̄ niſi cum exilierit vnde exulat: facinus ab eo admiſſum in eum aīaduerteret: vt ſit ꝑꝑ aliq̄d morte dignū: cuius cā in exiliū profugit. Ci. pro Aulo Ceci. Exilium nō eſt ſuppliciū ſed perfugiū portuſq3 ſupplicij. Nā qui volunt penā aliquā ſubterfugere: aut calamitatē eo ſoluz vertunt hoc eſt ſedem ⁊ locū mutant. Itaq3 in nulla nr̄a lege reperiet apud ceteras ciuitates maleficiū vllū exilio eſſe multatū: ſed cum oēs vincula neces ignominiaſq3 vitant que ſunt legibus conſtitute ꝯfugiunt q̄ſi ad arma in exiliū. Qui ſi in ciuitatem legis vim ſubire vellēt: non prius ciuitatē q3 vitā amitterent. Exul tn̄ ēt quis dr̄ cū ſit īnocens ob ſuſpitionē ſeditionis aut ꝓditionis. Un̄ feſtus inquit. Solū aūt q̄n ſignificet locū quis dubitetur: cū exules quoq3 dicant loco patrie ſue pulſi. Ci. ꝓ domo ſua hunc tu ēt portentoſa peſtis exulem appellare auſus es cū tantis ſceleribus eſſes notatus: Et itex. Quid eni exul. ipſum per ſe nomen calamitatis non turpitudinis.

Exulo. as. pe. cor. pr̄ia priuatus ſum. Et duobus modis dr̄. ſ. de loco in quo exul eſt: ⁊ de quo eiectus ē. Ter. in eu. Nā domo exulo. Hier. ad Paulinū. Exchines cū rhodi exularet.

Exulto. as. ab ex ⁊ ſalto. a. in. u. mutata ſigt̄ geſtu corporis leticiā exhibeo. Dicimuſq3 exulto rebus ꝓſpere geſtis Ci. li. de rep. Eſt igit q̄dā turbulentū in hoibus ſingulis: ꝙ vl' exultat voluptate: vl' moleſtia frāgit. Hier. ī puer. Letant cū maleſecerint ⁊ exultāt in reb⁹ ꝑemiſſis. Itē exultare cū iactantia gl'iari. Ci. in Cato. Annibalē iuueniliter exultantez patientia ſua molliebat. Itē eſt geſtu vel dicto iniuriā facere. Uirg. lib. v. exaltātiaq3 haurit corda pauor. Itē ſeuire. Cic. li. iiij. de rep. q̄ ſanguine alr̄: q̄ oī crudelitate ſic exultat: vt vix hoium acerbis funerib⁹ ſatiet. Hec tn̄ ſigt̄ ad idē redeunt: vt exaltare ſit ſupra modū exilire atq3 efferri: ⁊ q̄ſi geſtibus ſaltibuſq3 affectum aī oñdere ſiue ira id fiat ſiue ſeuitia: ſiue voluptate aut alia aī affectiōe: ꝓprie vō exaltare eſt extra ſaltare. Uirg. lib. iij. exaltantq3 vada atq3 eſtu miſcentur arene.

Exundo. as. Uide in dictione abundo.

Exuo. is. ab ex. ⁊ ſuo: q̄ſi diſſuo ⁊ exoluo. Uirg. extulit exutas tēdens ad ſydera palmas. Qñq3 ſpolio. Cui contrariū eſt amicio. Liu. lib. j. Primo ſe agro paterno auitoq3 exuiſſe deinde fortunijs alijs. Lac. li. j. exuūtur etiā veſtibus flagitāte populo. Quandoq3 detraho. Uirg. lib. ix. ſic ait. illachrymans: humero ſimul exuit enſem. Quandoq3 denudo. Idem magna oſſa lacertoſq3 exuit. Quādoq3 depono. Cic. pro Liga. Nonne humanitatem omnium exuiſſes.

Exuuie. ab euxendo: ſicut Induuie ab Induendo: ⁊ non ſolum hominum tegmina aut veſtes dicuntur: ſed etiam animaliū Uirg. lib. ij. geor. Cum poſitis nouis exuuis.

F Littera a Priſciano inter mutas numeratur ab alijs inter ſemiuocales eo ꝙ a vocali incipiat ⁊ in ſeipſaz terminetur. Hec alio noīe digāma dicta eſt: qr duplices gāme figuram detineat. Ea in latinis tantuz vtimur: in grecis vō ph.

Faba genus leguminis notius q3 vt a me declaretur. Cuius diminutiuum eſt fabula.

Fabarius. a. um. quod ad fabulam pertinet: vt inſule fabarie. de quibus Ply. Inſulis quas ob id fabarias appellāt: quia ſcilicet ſponte fabas generent.

Fabalia. Ply. ſed maior pars malūt fabalia mature ſationis q3 trimeſtrem fructū eius. Nā ſiliq3 cauleſq3 gratiſſimi ſūt pabulo pecori. Colu. lib. ij. Ueteres ruſticos plerunq3 dicentis audio male ſe maruta fabalia q3 fructum trimeſtrem.

Fabius a faba cognomē ei⁹ q̄ fabā optīe ſerebat. ſic Cicerones. Lētuli piſones ⁊ hmōi. fuerūt āt fabij nobiles romani ex q̄bus idib⁹ Februarijs vna die trecēti ⁊ ſex ad vnū occiſi ſūt ꝑ īſidias a veniētib⁹ iuxta Cremerā fluuiū. Qm̄ cedē. Ouid. li. ij. fa. ſic deplorat. Una dies fabios ad bellū miſerat oēs ad bellū miſſos ꝑdidit vna dies. S3 q̄ primus Fabius dict⁹ eſt Allobrox ꝙ apud flumē Iſarā Allobregū regem ceciderit.

Fabianus nomen viri ꝓpꝛiũ. Fabianus.a.um.a fabius fit. Uñ
dꝛ arcus fabianus qui ↄſtructus eſt iuxta regiã in ſacra via
Fabatia.a veteribus dicebatur genus libi. Ply. Quin ⁊ priſco
ritu fabatia ſuę religionis diis in ſacra eſt.
Fabula diminutiuũ a faba. Plau.i Sti. Pro operibus nr̃is ſa-
tis cõmodulę nucibus fabulis: ficulis. Eſt ⁊ fabulares paſſiꝫ
diuulgata etiam ſi vera ſit a fando dicta. Iuue. It noua nec
triſti per cunctas fabula cęnas. Et fabula q̃ ad delectationeꝫ
⁊ vtilitatẽ inuẽta eſt. Et rex: nec verarꝫ nec veriſimiliũ: vt ꝙ
daphne verſa ſit in laurũ. Apologus nõ differt a fabula: ſed
tñ addit: vt pꝛeter id qđ ſit res ficta ⁊ nõ veriſimilis vt fabu
la allegoꝛice tñ aliquid ↄtineat qđ ad vitã ⁊ moꝛes pertineat
vt ſunt ęſopi fabulę. Argumentũ eſt res nõ vera ſed tamen
veriſil'is: vt ſũt argumenta comędiarꝫ. Fabulę ſcđm ritus ⁊
habitus hoiũ noiabantur. Romanę enim togatę dicebaꝛ:
qꝛ toga romana eſt. Sic gręcas fabulas ab habitu ęque pal-
liatas. Uar. ſcribit noiari. Togarũ gñ̃a quattuoꝛ. Sunt eniꝫ
togatę quę pꝛętextatę dñr in quibus ĩperatoꝛis negocia age
bant ⁊ publica ⁊ reges romani vel duces inducunꝛ perſona
rum dignitate ⁊ ſublimitate tragediis ſil'es. Pꝛętextate autẽ
dñr: qꝛ fere regũ vel magiſtratuũ in hmõi fabulis acta com
pꝛęndunꝛ. Scđm genus togatarꝫ. Tabernarię dicunꝛ humi
litate pſonarũ ⁊ argumentoꝛũ ſil'itudine comędiis pares in
q̃bus non magiſtratus ſed humiles hoies ⁊ pꝛiuatę domus
inducunꝛ: quęꝙ oliuę tabulis tegerentur cõiter. Taberna-
rię vocabanꝛ. Tertium genus attellanę. Quartum planipe-
des: de q̃bus alibi. Sciendũ eſt fabulę nomẽ ab auctoꝛibus
fę. genere pꝛoferri ſolet. Ter. in eunuchũ ſuam. Iuue. ꝟo ma
ſculino pꝛotulit. Nec dum finitus hoꝛeſtes.
Fabella. diminutiuum eſt a fabula.
Fabuloſus.a.um. celeberrimũ de quo omnes fantur. Uel fabu
loſum dicitur de quo multa fruguntur. Hoꝛa. lib.i. car. Uel
quę loca fabuloſus lambit idaſpes.
Fabulinus. putabaꝛ deus q̃ pueris p̃mo fari incipiẽtibus p̃eſt.
Fabuloꝛ. aris. Loquoꝛ. Hiero. Solę cũ ſolo ſponſo aut lectioni
bus ſacris aut ſanctis meditatiõibus ſecum fabulamini aut
ipſe vobiſcum. Eius compoſitum eſt confabuloꝛ. Teren. Si
quando ad eum acceſſerat confabulatum.
Fabulatoꝛ. qui fabulas ędit: vt ęſopus.
Faber. a faciẽdo: nomẽ eſt: id ſignificãs ſpãle cui adhęret adie-
ctiuũ. Nã ẽ oĩs artifex q̃ laboꝛe coꝛpoꝛis aliqđ artificiũ facit
vt faber lignarius: faber ferrarius: faber murarius et hmõi.
Faber.a.um. ad fabꝛum ꝑtinens. Unde fabꝛe aduerbium.
Fabꝛe. artificioſę. Plau. Ut apologiã fecit: Qñqꝫ fabꝛe. Hier.
in exo. Quicq̃d fabꝛe adinueniri põt dedit ĩ coꝛde eiꝰ. Et pau
lo poſt. Ut ſcirẽt fabꝛe operari q̃ĩ vſus ſanctuarii neceſſaria
erãt. Ueteres affabꝛe ꝓ eo qđ eſt pulchꝛę dixerunt: ſicut inſa
bꝛe fęde turpiter. Pacu. Barbariem peſtẽ noſtris nauibus
obtulit noua figura factam cõmiſſam infabꝛę.
Fabꝛefacio. ędifico: artificioſe cõpono. Plau. in caſi. Nec fabu-
lam aſtutioꝛeꝫ vllus fecit: atqꝫ vt hęc fabꝛefacta a nobis. vñ
fabꝛefactũ opus. i. artificioſe factũ: ſiue manu artificis.
Fabꝛico. as. ⁊ fabꝛicoꝛ deponens pe. coꝛ. in eadem ſignificatiõe
pꝛo compono. Ouid. li. xiii. me. Cratere ęneę quẽ iam fabꝛi-
cauerat alcon. Ci. lib. iii. de oꝛa. Capitolii faſtigiũ illud ⁊ cę-
terarum ędium non venuſtas ſed neceſſitas ipſa fabꝛicata ẽ
Transfertur etiam ad animũ. Curtius. Multa interea fabꝛi
catus ingenio q̃uo auertere inde hoſtem poſſet.
Fabꝛica. ꝓpꝛie fabꝛi lignarii officina quãuis ⁊ de aliis officinis
dicaꝛ. Poniꝛ ẽt ꝓ arte ⁊ fabꝛicatiõe alicuiꝰ rei. vñ ⁊ ędificiũ
fabꝛicã dicimus ⁊ machinationẽ. Plau. Nunc hoc conſiliuꝫ
capio ⁊ hanc fabꝛicam apparo ⁊ filias dicas tuas.
Fabꝛile. pe. ꝓ. qđ ẽ fabꝛi: ſiue qđ ad fabꝛũ ꝑtinet: vt opus fabꝛile
Hoꝛ. Qđ medicoꝛũ eſt tractant medici tractãt fabꝛilia fabꝛi.
Fabꝛicius. nomen romani ciuis frugaliſſimi: qui in tenuiſſimo
cenſu ſamnitũ munera foꝛti aĩo ſpꝛeuit. Hic noꝛma pauper-
tatis ⁊ exẽplũ apud romanos qui patellã ⁊ ſalinũ: ex argento
tñ colendoꝛꝫ deoꝛũ cauſa domui habuit: ita tñ ait puella coꝛ
neo pediculo ſuſtinereꝛ. Cuius filię ob paupertatẽ de publi
co dotibus donatę ad maritos ierunt poꝛtantes gloꝛiam do
meſticã: pecuniã publicã. Hũc pyrrhus epirẽſis nullo auro:
nullis pollicitationibꝰ expugnare potuit vt ſecũ eẽ vellet ac ꝓ
ximũ a rege pꝛincipatũ obtineret. Qui dixit pyrrho: non hoc
illi cõducibile eſſe: nã ſi epyrotę inquit ambos nos noꝛint a
me regi q̃ꝫ abſte mallet. Higi. in li. de viris illuſtri. ſcribit le
gatos ſammitiũ obtuliſſe dono Caio fabꝛicio grandẽ pecu-
niam. Tum fabꝛiciũ planas manus per oĩa fere coꝛpoꝛis mẽ
bꝛa duduxiſſe: ⁊ legatis ita reſpondiſſe. Dum illis oĩbus mẽ
bꝛis quę attigiſſet imperare poſſet nunq̃ꝫ quicq̃ꝫ defuturum
⁊ ita pecuniam repudiauit.
Fabꝛateria. oppidum campanię a quo fit Fabꝛaternus.
Facio. is. feci. factum. Cuius paſſiuũ facioꝛ apud veteres in vſu
erat. Uñ ẽt ↄpoſitũ. cũ ad cõ. de. ex. ĩ. ob. ꝑ. p̃. ꝓ. re. ⁊ ſub. Plę
rũqꝫ fit actiuũ: vt Afficio. oꝛ. Cõficio. oꝛ. Deficio ꝓ derelinq̃
deficioꝛ. Efficio. oꝛ. Inficio. oꝛ. Uñ res infecta dꝛ. i. nõ facta
Offõ. oꝛ. Perficio. oꝛ. Pꝛoficio. oꝛ. nõ ĩueni ſꝫ ꝓficiꝛ ĩperſo-
nale vſus ẽ. Sta. li. iii. the. ꝓficiꝛ bello. Pꝛęficio. oꝛ. Reficio
oꝛ. Sufficio. oꝛ. ſciẽdũ ẽ ꝙ facio in cõpoſitiõe cũ retinet. a. tã
in ſcđa ⁊ tertia ꝑſona q̃ꝫ in pꝛima accentũ ſup fa. ſyllabã ſer-
uat q̃ꝫuis a bꝛeuis ſit: vt benefacio. is. malefacio. is. Fabꝛefa
cio. is. Madefacio. is. Pinguefacio. is. Aſſuefacio. Calefa-
cio. Candefacio. Excandefacio. Cõdocefacio. Cõmonefacio
Frigefacio. Feruefacio. Conſuefacio. Tepefacio. Diſſuefa-
cio. Manſuefacio. Oꝛbefacio. ſtupefacio. ſatiſſatio. vacuefa
cio. patefacio. ignefacio. vmbꝛefacio. cõgelefacio. putrefacio.
pudefacio. labefacio. expgefacio. toꝛefacio. roꝛrefacio. nigre-
facio. ⁊ ſi qua alia reperianꝛ. Quę tñ habent. e. añ. f. indifferẽ
tem: pꝛęſertim qñ verba cũ q̃bus componiꝛ facio ſunt ſcđę
ↄiugationis. Hoꝛ. in Ser. In nr̃is iugulo ferrũ tepefacit acu
tũ. Cat. Alta tepefaciet ꝑmixta fulmina cęde. Eſt autẽ facere
ꝓpꝛie in opere eſſe. i. qui rei quã facit faciẽ quandã imponit
Uñ a faciendo facies dꝛ qui enĩ facit vas: vaſis faciẽ illi ĩpo-
nit. Qui veſtimentũ veſtimenti faciẽ. Interduꝫ ſumitur pꝛo
recipere: vt facio ſtipendia. Pꝛo exhibere. Ci. ꝓ Murę. No
lite a ſacris pariis iunonis ſoſpitę cui oẽs cõſules facere ne-
ceſſe eſt domeſticũ. Pꝛo ſcribere. i. componere. vnde Do. in
Ter. facit qui materiã componit vt Męnander. pꝛo Aeſti-
mare. Ply. lib. xxix. Sꝫ hoc ipm mercede faciũt: vt fides his
ſit ⁊ facile diſperdantur. Plau. in Cur. Migrare certũ iam
nunc e fano foꝛas qñ ęſculapii ita ſentio ſententiã vt me ni-
hili faciat: nec ſaluum velit. Sic dicimus. Magnifacio: par-
uifacio: tantifacio: qđ eſt ſume ęſtimo: nullius ęſtimo: tanti
ęſtimo. Iungitur ⁊ gtũs Lucri: ſed nõ in hoc ſignificato: ve-
rum in ſuo vt Lucrifacio. Plau. in perſa. Nõ ędepol nauis
trecentis cara eſt. Feciſti lucri: qđ exponi põt: feciſti multuꝫ
lucri. Sil'r ſumptifacio. i. in aliqua re emenda ſumptũ facio.
Idẽ. Si nunc me ſuſpendam meã operam luſerim ⁊ pꝛęter
operam reſtĩ ſumptifecerim. paſſiuo etiam fio. Cic. vſus eſt
Tironi ſcribens: quantã diligentiã in valitudinem tuã con
tuleris: tanti me fieri a te iudicabo. Nec compoſita ſũt cum
multa ex his aperte diuiſa ſint. Plau. ĩ cur. Reſpicio vos ni-
hili meã gratiam facere. Idem in Ru. Minacias ego iſtas
floci non facio tuas. Ci. cecinę. Utebar familiariſſime cęſare
Pompeium faciebam plurimi. Transfertur hoc verbum fa
cio ad omnia. Nã ⁊ facere verba dicimus. i. loqui. facere iter
i. ire. facere terroꝛem. i. terrere. facere aliquẽ certioꝛẽ: redde
re alicuius rei in dubium. facere gratum: facere ludos. face-
re ſolẽnitatem exhibere. facere vꝛinaꝫ: meiere. facere ſoꝛdes
ſoꝛdeſcere. facere pediculos emittere. facere copiam: poteſta
tem pꝛębere. facere lucrum: lucrari. facere etiam pati eſt: vt
feci iacturam: dãnum naufragium. Item facere ſacrificare.
Uirg. Cum faciam vitulam cum frugibus ipe venito. i. cum
ſacrificabo. Plau. plenam faciam tibi fideliam. Item conue
nire. Mar. Non facit ad ſęuos ceruix niſi pꝛima leones. Itẽ
pꝛodeſſe. Ply. Hoc ⁊ tuſſi facit. Item rem obſcęnam facere.
Plau. Mauult ancillę facere q̃ꝫ liberę. Item tacere. Teren.
in adel. Ab minime gentiũ nõ faciã: Quod Do. exponit. Nõ
tacebo quaſi tacere aliquã actionẽ habeat. Sꝫ moꝛalis ſigni

ficatio eſt ⁊ cõmunis oĩbus. Sicut aduocatum dicimus maleſeciſſe cum tacuerint: pertinet ⁊ ad pecuniam que fieri dr. Sal. Que pecunia ad hiſpanẽſe bellũ metello facta erat. Facio iniuriã iniuſte facio. Ter. in ecy. Et facis iniuriã cum fingis fabulas cauſas ad diſcordiam. Deniqȝ facere vt papinianus inquit oẽm oĩno faciendi cauſam complectit̃ dandi: ſoluendi: numerandi: iudicandi: ambulandi reddendi: vnde qui ocioſus ſedet ſi roget̃ quid faciat recte rñdere poterit ſe nihil facere qñ quidẽ ocioſus eſt. Recte etiã ſe ſedere: qm̃ et ſedere ipſum aliqd facere eſt: vt iacere nauigare quieſcere. Faciam vt te plurimũ amem .i. plurimũ amabo. Faciam vt tibi proſim .i. tibi ꝓdero: fac te eſſe qui ſum .i. finge te eſſe me: vel pone te loco mei: facto opus eſt: fieri opus eſt .i. factu. Dici opus eſt: dicto opus eſt pro dictu. Quõ enim infinita rem verbis ſignificant: ſic hec participia pro infinitis verbis ponunt̃ ⁊ ſignificant paſſionẽ. Supina in .u. magis ſignificãter noĩatiuo iungunt̃: vt nec dictu facilis: nec viſu effabilis vlli. Factũ iri audio illi iniuriã ſigt ad ↄtumeliã faciendã operaȝ dari quo fiat iniuria. Itẽ factũ itur mihi cõtumelia. Cato ꝑ ſe ↄ caſum. Atqȝ euenit ita qrites: vt in hac ↄtumelia q̃ mihi ꝑ hmõi petulãtiũ factũ itur rei quoqȝ publice medius fidiꝰ miſerebar qrites. A facio itẽ fiũt vba p̃me ↄiugõis in co terminata q̃ ꝓpe ĩfinita ſũt vt ſacrifico magnifico deifico clarifico edifico viuifico mortifico iuſtifico falſifico: ⁊ hmõi.

Faceſſo. is. faceſſi. ſm Priſ. faceſſitũ: ſcõm alios faceſſum: ſcõm alios nõ hȝ ſupinũ. Et ſignificat ad faciendũ eo: vt viſo ad videndũ eo. Virg. Haud mora ↄtinuo matris p̃cepta faceſſit. Interdũ faceſſere ⁊ diſcedere. Nec mirũ. Altera enĩ ſignificatio alterã gignit. Nã ⁊ qui ad faciendũ qcqȝ it diſcedit: vt id faciat. Hinc vulgo dr. Abeat facere facta ſua. Ter. in phor. Hic qd velis dari tibi in manũ vt herus his deſiſtat litibus. Hec hinc faceſſat .i. ſua curatũ abeat. Dona. Faceſſat ꝓ hic ſe faciat .i. abeat. Ci. in horten. Faceſſant igit̃ qui docere nihil pñt quo melius ſapiẽtiuſqȝ viuamus. Interdũ ſignificat exhibere ſeu inferre. Nec tñ a ſignificatione ſua faciendi recedit. Ci. Apio. pul. Cũ eſt nobis allatũ de temeritate eorũ qui tibi negocium faceſſerent. Huius paſſiuũ protulit procluẽ. Sed hoc polliceor oĩbus ſicut faceſſitur negocium.

Factito. as. pe. cor. ſepe facio. Col. lib. ij. offi. Hec apud maiores noſtros factitata. Facto debet eſſe frequentatiuum a facio: ſed pro eo vtimur factito.

Facturio. is. pe. cor. facere deſidero. Quo nõnulli ad rẽ venereã trãſferũt. Pla. facturit poſtqȝ ancillã aſpexit: h̃ ẽ coire cupit

Factor nomẽ verbale q aliqd facit: vt cũ dicimus deũ factorem celi ⁊ terre. Interdũ dr qui vinũ: vel oleũ: vel quid ſil'e facit Silr̃ qui alterius manualia negocia gerit: vt qui fruges domũ vehit. Cato. Lectũ ſtractũ vbi duos cuſtodes libere cubent ⁊ tertius ſeruus vna cũ factoribus vbi cubet. Idem Leguli volunt vti olea caduca q̃ plurima ſit quo plus legatur factores vt in tabulato diu ſit vt fracida ſit quo facilius efficiant. Inde factus.

Factus. us. ⁊ factũ dicebant qd vno tẽpore conficerent: quẽ alij centum quadraginta modiorum: alij centum viginti.

Factum res geſta. Vir. Fortia facta patrum.

Factura. e. compoſitio rei quã facimus.

Factitius. a um. qd de aliqua re fit in aliam. Ply. li. xij. Ergo in vtraqȝ gente: bina ladani genera terrenum ⁊ facticium: facticium etiam dr ab alicuius ſimilitudine factum. vnde facticia verba que ab alicuius vocis ſimilitudine facta ſunt: vt balãtes a balando oues dicuntur.

Facinus. pen. cor. a facio deducitur ⁊ modo ſignificat vt apud Sal. Qui aliquo negocio intenti preclari facinoris: aut bone artis famã querunt. Modo ſcelus. Cice. lib. iij. offi. Ab hoc nulla fraus: nullum facinus aberit.

Facinoroſus. ſceleſtus ⁊ flagitioſus.

Facilis pe. cor. dicitur ſine labore: vt hec res facilis ẽ factu. Cuius contrarium eſt difficilis: que non ſine labore fieri poteſt Et difficiles terre dicuntur: que non ſine labore fructũ producunt. Virg. Difficiles primum terre colleſqȝ maligni: aliquando facilis dicitur exorabilis ⁊ ad ignoſcenduȝ paratus vt faciles venerare napeas.

Facile aduerbiũ ſine labore: vt non facile dici põt. Eſt ẽt confirmantis aduerbiũ ⁊ ſignificat haud dubie: liquido certo nullis aduerſantibus: vt Ceſar illius ciuitatis facile princeps. Ci. Que mea ſnĩa in ſenatu facile valuiſſet. Et iunctum cum noĩe exigit ſuperlatiuũ: vt facile doctiſſimus. Iungitur etiaȝ nominibus que diuerſitatem ſignificant: vt facile diſſimilis Et verbis cum pre compoſitis: vt facile preſtet. Quandoqȝ ſignificat libẽter: vt facile patior me a te laudari. Antiqui tamen faculter ⁊ facul pro facile dixerunt.

Facilitas. habitus eſt quo qs aliqd facile facit: vl' facilis ẽ ad faciendũ aliqd. Et facilitas exorabilitas ſeu indulgẽtia. Ter. in ecy. Et ſi ego meis me oĩbus ſcio etiam apprime obſequentem ſed non adeo vt facilitas mea corrumpat illorũ animos

Facultas ꝓprie facilitas agendi: vt nõ eſt mihi facultas adeũdi pontificẽ. Cuius ↄriũ eſt difficultas. Aliqñ facultas ſumitur ꝓ opibꝰ: qm̃ cũ diues qs exiſtit facile qd vult agit. Petroniꝰ Quiſqs hȝ nũmos ſecura nauiget aura: fortunãqȝ ſuo temperet arbitrio. Multa loquor qd vis nũmis pñtibus opta. Et veniet: clauſum poſſidet arca iouẽ. Aliqñ pro poteſtate ⁊ vi Ply. Si mihi facultas daret̃ vtrũ mallẽ eligẽdi. Et facultas eſt vis q̃dã que facit vt id facilius fieri poſſit qd de vnaqqȝ arte precipit̃. Eſt enim genus oĩum artiũ: qr ſic diffiniri põt Dialectica eſt facultas diſſerendi: rhetorica eſt facultas dicẽdi: ⁊ ſic de alijs: quoniam per eas facile inſtruimur.

Factio in initio honeſtũ vocabulũ. Vñ factiones hiſtrionum ⁊ quadrigariorũ dicebant̃: nũc noĩe factionis ſeditio ⁊ arma dñr. Nã eſt diuiſio ciuiũ in diuerſa ſtudia cũ aliqui ſe principes facere in ciuitate conant̃: ĩter quos eſt emulatio. Et qui eos ſequunt̃ factioſi appellant̃: qr. ſ. affecti ſũt ad factioneȝ .i. diſcordiam ⁊ ſeditionẽ. Tertulianus in Apologetico. Cum probi cũ boni ↄgregant̃ non eſt factio dicẽda ſed curia. Interdum factio capit̃ pro opulentia ⁊ auente alicuius in ciuitate. Plau. in aul. Iſtas ambiguas factiões dotes dapſiles nihil moror: qttuor apud antiquos fuerunt factiones. Veneta praſina: alba: roſea: a coloribꝰ noĩate. Caſiodorus qttuor colores harȝ factionũ cũ partibus anni qternis aſſimilat. Praſinus: virenti veri dicatus erat. Roſeus flamee eſtati. Venetus nubile hyemi. Albus pruinoſo autũno. Sue. ſcribit. His addidiſſe domitianũ duas: alteram aurati: alterã purpurei panni. He pernicitate curſus inter ſe decertabant fauorqȝ populari ſiue imperatorio ex his preualebat vna.

Facies. ⁊ vultus differunt: qꝛ vultus voluntas ſit que pro motu animi in facie oſtenditur. Vnde Ser. Vultus eſt voluntatis indicium qui pro volũtatis varietate mutatur. Virg. Spẽ vultu ſimulat: premit altum corde dolorẽ. Inde etiam celi ⁊ terre vultum appellamus: qr mutari contingit. Facies vͦo ipſa ſpecies. Sal. Proꝛſus in facie vultuqȝ vecordia inerat. Sumitur tamẽ facies pro totius corporis forma vt Do. in eu. Teren. exponit. O faciem pulchrã. Faciem modo non partem corporis dicit. Sed totam ſpẽm que apparet ⁊ cernitur. Vt enim ab aſpectu ſpẽs a fingendo figura: ita a faciendo vel a factura corporis dr facies. Plau. in penu. Sed earũ nutrix qua ſit facie mihi expedi. Statura non magna corpore aqlino ipſa eſt. Neqȝ ſoluȝ de hoĩbus dr. Sed de litteris: vt egregia litterarum facies. De montibus de mari: ⁊ de ceteris quoqȝ rebus cũ ſit ingenitus cuiuſqȝ rei aſpectus haud facile mutabilis. Inde ſuperficies non diſcrepans a facie dr facies: vt facies maris. Sal. lib. ij. hiſto. Sardinia in aphrico facie veſtigit humani in occidentẽ q̃ in orientẽ latior. Idem Quibus rebus permota ciuitas atqȝ immutata vrbis facies erat. Dicimus tamen cõfuſe facie fedata ⁊ vultu fedato. Qñ qȝ etiam facies pro ſpecie dicitur. Virg. Que ſcelerum facies o virgo effare. Antiqui vt notauit Gellius declinabant. Hec facies huius facies vel facij pro facei.

Facetus a fando deduci videt̃: ⁊ is dr qui verbis facit qd vult Eſt enĩ elegãs in dicẽdo nõ tñ circa ridicula. Cũ dicat horatius. Facetũ catoni genus nã ↄceſſum eſſe: Virgilio decens

ſed exultę cuiuſdã elegãtię hęc appellatio ē a quo facete aduerbiũ ꝑ elegãter vrbane. Quidã a faciẽdo deriuãt: vt is ſit qui geſtibus aut verbis ita aliũ imitatur vt ſe illum faciat.

Facecię ſunt quaſi delicię quędam ſermonis ⁊ dicta vrbana ſine ſcurrilitate. quę etiam in factis intelligi poſſunt.

Facundus. diſertus a fando. qui ea quę mẽte ↄceperit ad audientes facile atqꝫ ornate profert. Hinc facundia quę eſt facultas diſſerendi cum gratia.

Facula. pen. cor. parua fax inciſus fuſtis. Fit aũt ex piceis arborib⁹ pcipue: ſiue ex arũdinib⁹ aridis. Eſt ãt diminutiuũ a fax

Facularij dr̃ qui faculas geſtant.

Fex. per. ę. diph. vt Apul. docet. ⁊ tam maſ. q̃ꝫ fę. generis eſt. Et hoc vt differat in dtõ a ptõ verbi facio. Et eſt excrementum cuiuſcunqꝫ rei. Cuius diminutiuum eſt fęcula.

Fęculentus. a. um. quod eſt fęcis plenum.

Fęca. um. vinum quod fęcibus expreſſum eſt inquit Cato. Hoc eſt quod inter vina operaria numeratur: cum ſit aquatum. Unde ⁊ defęco. as. a fęce purgo.

Fęcutinus. a. um. pe. ꝓ. ſilr̃ a fęce fit. Gel. nõ eas finitiones prerancidas: neqꝫ fęcutinas grãmaticas ſpectaueris. ſed aurez tuam interroga a quo quid loco conueniat dicere.

Fęcinię vuę dictę ſunt. pluſq̃ꝫ cęterę fęcis afferunt. Et alio nomine a colore rubellanę vocantur.

Fagus. Unde in dictione phagus. φηγοσ.

Falę. turres lignę ob altitudinem dictę a fando. quod thuſci cęlum vocabant. Quidam tñ per. ph. ſcribunt. Unde ⁊ phalarica. de quo loco ſuo.

Falx. a fare littera cõmutata. Falces in campania ſeculę dñr a ſecando. Et alię fęnarię: alię adoreę: alię dumarię q̃ ⁊ Sirpulę a ſirpãdo. i. alligando. qb⁹ ſecant dumeta. alię lumarię.

Falcicula diminutiuum parua falx.

Falco. as. vnde ⁊ defalco: amputo ſiue tollo.

Falcidia. lex quę amputat legata: quando ſaltem quarta pars bonorum non ſuperſit hęredibus.

Falcito. as. pe. cor. falce cędo. Augu. in pſal. Adduxiſti me ad vineam vt falcitem illam ⁊ amputem.

Falcarius. a. um. quod ad falcem pertinet: vt cotes falcarię quibus falces acuuntur.

Falcarij. qui falcibus vtuntur. Ci. li. j. inuectiuarũ contra Catil. Dico te prima nocte veniſſe inter falcarios. quem locũ exponens. Priſ. ait iter falcarios. i. in locum vbi ſunt falcarij.

Falcatus. a. um. qd̓ formã falcis hꝫ. Ply. li. x. de Gallo loquens. Ipſum v̓o cantum plauſu laterum in ſublime quoqꝫ caudã falcatam erigens. Rurſus falcatum dr̓ falcibus inſtructum. Unde falcati currus dicti ſunt. Macro. inducebat etiã currus cum falcibus ⁊ elephantos cum turribus.

Falco. auis: cuius digiti pollices intus ſunt curuati a ſimilitudine falcis: itaqꝫ dr̓ falco nõ falcatis vnguib⁹. Sed ꝙ ⁊ roſtro ⁊ alijs ⁊ tota falcata ſit in rapinã: ſicut accipiter qui gręce dicitur ιεραξ ιερακοςκαι νωςαλλα ποίητικως ιρηξ. eſt enim auis ſacra augurio. ⁊ ideo dicitur accipiter quaſi ſi auis accepta ter affert enim ⁊ nũciat optimum augurium rebus agẽdis volatu in ſiniſtram: idcirco greci auẽ ſanctã ⁊ ſacraꝫ appellãt vel accipiter ꝙ acciperet Jupiter ab illa tã bonũ auguriũ: oẽs enĩ ſũt femińę tamẽ maſculinę declinant ⁊ q̃ vulgo dicuntur moſcardini ſunt mares ita errorem deprendit poſterior ętas vt affirmant principum aucupantes.

Fallo. is. fefelli. falſum. decipio a fando deductũ verbũ vt inq̃t. Uar. ꝙ ↄ̈ q̃ꝫ dixim⁹ decipiamus. Ponit ⁊ ꝓ latco. Liu. Spectator carthaginẽſis q̃ ꝑ biẽniũ fefellerat romę depñſus p̃cißis manibus dimittitur. Huius compoſituꝫ eſt refello.

Fallax inquit Aug. li. ij. ſoli. is recte dicitur cuius negocium eſt vt quiſq̃s fallat̃. vel qui hꝫ quãdam fallẽdi appetentiam.

Fallaciter. aduerbium. ſignificat cauſa decipiendi.

Fallacię dñr verba ad fallẽduꝫ compoſita. Jnde fallacioſus. a. um. quod eſt plenum fallacijs. Gel. Ueterꝫ teſtimonia quib⁹ hmõi ambages fallacioſę confutantur.

Falſarius. qui decipiẽdi gratia ſcripta publica falſificat.

Falſidicus. pe. cor. ⁊ falſiloquus qui falſa loqui conſueuit. ſicut veridicus q̃ vera falſos fieri coegit. Uir. li. j. ge. Solẽ q̃s dicere falſũ audeat. i. fallacẽ. Participiũ v̓o paſſiue ſumit̃. Ter. in an. Falſus es. i. deciperis. Falſus tñ tutor dr̓ qui non eſt tutor. ſicut falſum teſtamẽtum qd̓ non eſt teſtamentum Falſus liber improprie dicitur mendoſus. Recte aũt falſum iudicium. falſa ſñia. falſum nomen ꝓ non veris non ꝙ fallendi gratia dicta ſint: ſed ꝙ hominum opinionem fefellerunt.

Falſum hẽre eſt fallere. Sal. in Gug. Neqꝫ ea res me falſũ hũit

Falſo. aduerbium: nõ vere Sal. Falſo querıtur de natura ſua genus humanum.

Falſo. as. falſum facio. Aug. lib. v. cõ. Cũ dicerẽt ſcripturas noui teſtamenti falſitas fuiſſe a neſcio quibus.

Falernus. regio campanię vbi colles vitiferi ſũt. Uar. Quid in italia vtẽſile non modo naſcit̃ ſed ẽt non egregium non ſit? Quod far comparanduꝫ campano? Quod triticum apulo? Quod vinum falerno? Quod oleum velafrano? Pro vino v̓o ⁊ maſ. ⁊ neu. generis eſt. Mar. Rhęſinata bibis vina falerna. Tibul. Nunc mihi fumoſos veteris ꝓferte falernos.

Fallonia. eſt culpa iniuria propter quam vaſallus amittit feudum nomina barbara.

Faliſci. populi etruſci fuerũt quorꝫ oppidũ Falerij vocabatur. Oui. Adde ſenẽ iunoni coluſqꝫ faliſcos. Jbi fuit vrbs: mons faliſcorũ dicta: quã nũc corrupte Mõteflaſconeꝫ appellant. Eſt ⁊ faliſcus vẽter nõ diſſimilis lucanicę inuentus p̃mo in faliſcis. Papi. li. iiij. ſyluarũ. Nõ lucanica non graues faliſci

Fama. a fando dictio media. Eſt enim quicquid de aliquo diuulgat̃ ſiue in bonũ. ſiue in malũ. Uir. li. iij. Neqꝫ enĩ ſpẽ famaue monet̃. i. infamia vt exponit Nonius. Fama ẽt dr̓ de re inueterata firmataqꝫ in hoĩum opinione quãuis incerta. Mar. Quicq̃d fama canit donat area tibi. Quintil. Fama ẽ olim iouẽ ĩ imbrẽ aureũ ↄuerſuꝫ puellę ingremiũ deſcẽdiſſe Jnterdũ. dr̓ opinio. ply. Huc cũ liberalitatis tuę fama ꝑduxerat. Jnterdũ laus ac celebritas: vt fama ſcipionuꝫ: Fama camillorꝫ. Uir. Sũ pi⁹ ęneas fama ſup ęthera not⁹. A fama diffamo ⁊ ĩfamo deducunt̃: de q̃bus alibi. Famella diminutiuũ

Famoſus. a. m. tã in bonũ q̃ꝫ in malũ. Jn bonum Juue. Famoſos equitũ cum dictatore magiſtros. Hiero. de Judith. Hęc erat in oĩb⁹ famoſiſſima: qm̃ timebat deũ valde: nec erat q̃ diceret malũ v̓bũ. Jn malũ. Ci. ij. d̓ ora. Me ad famoſas vetuit mater accedere. Sal. Largitionẽ famoſam ĩpudẽtemqꝫ.

Famiger. pe. cor. qui fert famam. Famigero. as. diuulgo Famigerabilis diuulgandus

Famen. locutio ⁊ ſermo a fando dictum: vt illud. Nę leui ſalteꝫ maculare vitam famine poſſes.

Fames: edendi cupiditas. edo. Et differt ab inedia ꝙ fames eſt ſuper cũ appetitu edendi. Jnedia ẽt ſine appetitu: vt in ęgrotis. Unde melius inedia dicit̃ abſtinentia vel impotentia comedendi. non comeſtio.

Fameo. es. ex quo fameſco. is.

Famelic⁹. pe. cor. a fame ⁊ edendo dictus eſt qui fame laborat.

Famelicoſus. qui frequenter famelicus eſt. vnde famelicoſam turrim paluſtrem veteres vocabant.

Familia. in res ⁊ ĩ pſonas deducit̃. Jn res vt ĩ lege. xij. tabularꝫ. Agnat⁹ ꝓximus familiã habeto. Ter. ĩ heau. Decẽ dierũ vix mihi ẽ familia. Jn pſonas aũt natura aut iura ſub vnius poteſtate ſubiectas vti filios nepoteſqꝫ ⁊ dinceps ſuitutes quoqꝫ appellatę ſũt familia. Uar. Si abfundo lõgius abſunt oppida aut vici fabros ꝓcurẽt quos habeãt ĩ villa. ſic cęteros neceſſarios artifices ne defũdo familia ab opere diſcedat ac ꝓfectis dieb⁹ ambulet feriata potius q̃ꝫ opere faciũdo agrũ fructuoſiorem reddat. Uñ ⁊ paterfamilias ⁊ materfamilias. Hoc aũt nomẽ p̃mo a famul deĩde mutatione litterę. u. in. i. familia dicta ꝓ ipſis ſeruis: deĩde paulatiꝫ ĩualuit vſus vt ẽt liberi familię noĩe ⁊ q̃cũqꝫ ĩ eadẽ domo viuerẽt cõprẽderẽt̃ Poſt hęc ad eos quoqꝫ trãſlatũ ẽ q̃ ex eadẽ ſunt cognitione vt Cęſarũ familia: Scipionuꝫ familia. Unicus v̓o ſeruus familię nomine non continetur nec duo faciunt familiam.

Familiaris. qm̃ adiectiuuꝫ eſt ſignificat quod ad familiã pertinet. Unde familiaria negocia: res familiaris: res domeſtica.

Ci. Et ſi negocijs familiaribus ⁊c̃. Quando vo ē ſubſtantiuū ſigt amicū nobiſcū verſantē ⁊ diuturna cõſuetudine nobis aſtrictū q̄ſi ĩ eadē familia nobis cõiunctū. quãuis etiã familiaris dicaꝛ ⁊ ꝓprie de eo qui ex eadē familia eſt. Ci. ad. Q. fratrē Aeſopi tragedi familiaris ſeruus tibi notus aufugit.

Familiaria dñr ſepulchra que quis ſibi ac familię ſuę conſtituit ſicut ſcribit iurecõ. de religioſis.

Familiaritas. conſuetudo ipſa.

Familiariter domeſtice ad ſimilitudinē familiariū familiariter fero. i. grauiter ⁊ moleſte. Nam q̃ ſūt nobis familiaria: ea aĩo nr̃o ſūt chara. Ter. in an. Huius mortē tam fert familiariter

Famulus q̃ ⁊ famul. originē hȝ ab oſcis populis apud quos ſeruus famul dicebaꝛ. Unde ⁊ famulor. aris. qd̄ eſt ſeruio tanq̃ ſeruus. Ci. lib. ij. de rep. Eſt enĩ genus iniuſtę ſeruitutis cū hi ſunt alterius qui ſui eſſe poſſūt. Cum aūt hi famulantur.

Famulatus. us. Famulitas ⁊ famuletiū ꝓ ſeruitute. Ci. Qui aliquamdiu ꝑ ignorantiã ſtirpis ⁊ generis infamulati fuerint Uar. Apud ignauū dñm duro famuletio aſtrictus. Dicitur etiã famuletiū ſeruorum copia. Macro. vnus e famuletio cui prouincia erat admittere volentes dominum conuenire.

Famulanter. aduerbium a famulans ſignificat ſuppliciter.

Famularius. a. um. quod ad famulatum pertinet. vnde verba famularia dicta ſunt: q̄ꝛ ĩfinitis famulari videãtur. Quę ſint famularia verba. vide in dictione incipio.

Fanū. templū a faunis dijs q̃ ſolēt diuinare: vt ait Martianus capella: vel a faueo q̃ actore ꝓbo grãmatico primus cõditor fuit. Feſtus a fando ꝙ põtifex in dictiõe tēpli certa verba ꝓfari ſolet. Hic profanus. Sunt tamē q̃ hoc nomē per. ph. ſcribant αϖοτου φανεκοµ quod ſignificat manifeſtum. ꝙ e phano reſponſa dabantur. Hanc prophanus. a. um.

Fanū. piceni amęniſſima ſeu vmbrie vrbs in littore Adriatico inter Piſaurū ⁊ Senogalliam non lõge a Metauro amne ſitum ſic dicta ꝙ in ea pulcherrimū fortunę templuȝ fuerit.

Fanaticus. pe. cor. inſanus d̃r: qm̄ ſacerdotes cū reſponſa dabãt furore pleni inſanire videbantur ſe concutientes. Nam apd̄ auianum queritur ſi ſeruus inter fanaticos non ſemper caput iactaret ⁊ aliqua profatus eſſet an nihilominus ſanus videtur. Dr ⁊ fanaticus qui fano p̄eſt: aut fani cuſtos. Juue. Et crine ſenex fanaticus albo ſacrorum antiſtes.

Fanaticus ſinus vulgo dictus. vide in dictione phlanates.

Faneſij populi in oceano ſeptentrionali q̃ vt auctor eſt Ply. li. iiij. Tam grãdes hn̄t aures: vt eorum nuda corpa tegantur.

Far. farris. apud veteres de oĩbus frugibus dicebaꝛ: q̄ꝛ id ferret terra: vel a frãgēdo. ſeu a faciendo ꝙ in p̄ſtinū fiat. Nam apud antiquos molarum nõ erat vſus ſȝ frumētū in pilam iſſuȝ frãgebãt: vocabãq; adoreū ab adolēdo. i. ſacrificãdo. Col. li. ix. Poſt hęc cauea cū matre claudēdi ſūt: ⁊ farre hordeaceo cū aq̃ incocto: vel adoreo farre vino aſperſo modice alendi.

Farraca. pe. pro. dicuntur cibaria e farre.

Farreum genus libi ex farre factū. Ply. Nouę nuptę farreum preferebant. Farreum quoq; veteres horreum a farre ſicut granarium a grano: ⁊ hordeum ab hordeo.

Farreatio: genus ſacrificij quod fiebat farreo libo quotiēs nuptię conficerentur. Hęc etiam confarreatio dicebatur. At cū diſſoluerentur matrimonia diffarreatio dicebatur.

Farrago. pe. ꝓ. a farre. Et id eſt quod ex multis ſatis: vt hordeo vitia ⁊ leguminibus fit pabuli cauſa. Uar. inde ꝙ far farro cęſum farrago dictū: aut ꝙ primū in farracia ſegete ſeri cęptū ſit. vel d̃r a farciēdo hoc ē ſaturãdo. Diuerſarū quoqȝ rerū cõmixtio farrago dici põt. Juue. Quicq̃d agūt hoĩes votū timor: ira voluptas gaudia diſcurſus noſtri ē farrago libelli. Perſius aūt farragineȝ pro farre vel frumento poſuit cum inquit vappa lippus ⁊ in tenui farragine mendax.

Farrina a farre: vt li. xviij. Ply. docet denominata eſt. Ideo ꝑ duplex. rr. ſcribi deberet. verum apud poetas prima corrūpitur. Mar. Paſciꝛ ⁊ dulci faciliſqȝ farina gallina. Oui. de medicamine faciei. Nãq; puluereę fuerint confuſa farinę.

Farinaceus. a. um. quod factum eſt ex farina.

Farinarius. a. um. ꝙ ad farinam pertinet. Ply. li. xviij. Farinario cribro ſuccernunt.

Farinarium. locus vbi ſeruatur farina.

Farcio. is. farſi. fartū faturo. q̄ſi farte impleo. Et ꝑ trãſlationeȝ ſagino: pinguefacio. Col. li. ix. Hęc enĩ fere cõmunis eſt cura farciētiū. Nã illi q̃ volūt nõ ſolū opimas: ſed ēt teneras auis facere mulſea recēte a q̃ p̄dicti generis farinã cõſpergunt: ⁊ ita faciūt. Hui⁹ verbi ꝯpoſita ſunt. Cõfarcio. Effarcio. Infarcio. Offarcio. a quo offartiſſimum pinguiſſimum. Plau. ſine ſacris hęreditatem ſum adeptus offartiſſimam. ⁊ refarcio.

Farcimē pe. cor. inteſtinū varie ac minutim ꝯciſa carne refertū

Fartores qui ſarcimina faciūt ex infecta carnę ⁊ adipe ⁊ huiuſmodi. Ter. ĩ eu. Cupidinarij oēs: cętarij: lanij coqui: fartores

Fartilia: quibus implētur ea quę decoquunꝛ. Ply. Jecur anſerinum fartilibus creſcit mira magnitudine.

Fartū: eſca qua q̃d farciꝛ: vel fartū eſt. Col. lib. iij. Semper proderit ſimul ac folia agere cęperit ficus ſubrica amurca diluere ⁊ cum ſtercore humano ad radicē infundere: ea res efficit vberiorē fructum ⁊ fartum fici ſpecioſius ⁊ plenius.

Fartura: fartum eſt: ſiue actus modus ſiue farciendi. Idem li. ix. Sed ſi faſtidiet cibum: totidem diebus minuere oportebit quot iam farturę proceſſerint.

Faran. oppidum trans arabiam iunctum ſarracenis qui in ſolitudine vagi errant.

Farfarus ſiue farfar: ſyrię fluuius in radicibus libani montis emittitur: ⁊ ꝑ Antiochiaȝ fluuēs in ſyriaco miſceꝛ mari. Hic tantus fertur vt trãſiri vado non poſſit. farfarus etiam dict⁹ eſt fluuius qui per ſabinos tranſit. De quo Ouid. Et amenę farfarus imbre. Alio nomine dicitur farbaris pe. cor. Uirg. li. vij. Qui tybrim farbarimqȝ bibunt.

Faris vel fare fatur. fatus a fero deductū eſt. Nihil enĩ aliud eſt ferre. q̄ȝ fari. i. loqui. Qd̄ ēt ſignificationeȝ paſſiuã habere inueniꝛ. Sue. Pretorum faſti dies ſūt q̃b⁹ ius faꝛ. i. d̃r: vt nefaſti q̃bus nõ d̃r. Huius verbi pria pſona dȝ eē for vt inq̃t Paſ. Eius ꝯpoſita ſūt affaris. Extra loquēs. Affaris ad aliquē faris. Ci. in cato. Licet. mihi hiſdē verſib⁹ affari de attico: q̃b⁹ affaꝛ flamineū ille vir. Prefaris ante loqueris. Col. in prefa Quas ordine ſuo tūc demū pſequar cū prefatus fuero q̃ reor ad vniuerſaȝ diſciplinã maxime ptinere. Profaris vltra faris. Uirg. Tum breuiter dido vltimum demiſſa profatur.

Fas gtūȝ nõ hȝ: ⁊ a fando deduciꝛ. Nã ſi faris ſeu fatis: paſſiue dicamus aliud ſignificare põt. Et fas q̃dē piū ⁊ religioſuȝ et fari dignū d̃r. Et ad deos refertur: ſicut iuſtū ad hoĩes Uir. Fas ⁊ iura ſinūt. i. diuina ⁊ humana iura permittunt. Cuius contrarium eſt nefas: quod eſt impium ⁊ execrabile.

Faſcia genus ligaturę qua pueri vel aliud quid ligari ſolet. Et proprie ꝓ tegumēto crurū pedūqȝ faſcię poni conſueuerunt Ideoqȝ crurules peduleſq; dñr. Ulp. Faſcię crurules peduleſq; veſtis loco ſūt: q̄ꝛ ptē corpis veſtiūt. Scribit Ply. lib. viij. mures portēdiſſe exitiū carbõi ĩperatori arroſcis facijs quibus in calciatu vtebaꝛ. Itē faſcię dñr zonę ſiue plagę. Uide in faſceę. Col. li. vij. Rectę genibus applicatur ac faſcei circundantur. Marcianus orbis terrę in q̃nq; zonas ſiue meliꝰ faſcias diſcernitur. Aliq̄n ponitur pronube in modum faſcię cęlum procurrente. Juue. Nil faſcia nigra minatur.

Faſciola. diminutiuum parua faſcia.

Faſciari eſt faſcia ligari. Spartia. de Antonino pio. Sȝ cum eſſet longus ⁊ ſenex incuruatuſqȝ tiliaticijs tabulis in pectore poſitis faſciabatur vt rectus incideret.

Faſcis lignorū aut alterius cuiuſqȝ rei congeries quę ligando fit. Per. trãſlationē q̄nqȝ poniꝛ pro onere. Nã faſces lignorū ſeu aliarū rerum graues ſunt portantibus. Uir. Ego hoc te faſce leuabo. Sed qm̄ lictores cū faſcibus virgarum ſecuribus alligatis ad terrorē p̄ire ſolebant cõſules. ⁊ alios magiſtratibus factum eſt: vt faſces numero populi ſumanꝛ ꝓ magiſtratibus ⁊ honoribus qui a populo p̄ſtanꝛ: q̄ꝛ aut. xij. aut ſex faſcibus vtebantur. Uir. li. ij. ge. Nõ illū populi faſces nõ purpura regū flexit. Nõnunq̄ȝ etiam numero ſingulari pro conſule. Idē. In iuſto ſub faſce viam dum carpit.

Faſciculus. diminutiuū paruus faſcis: vt in ſacris lr̄is. Faſci-

culas myrrhę. Accipitur ⁊ pro olfatoriolo. Ci.li.iij. tuſ. Faſciculũ ad naris admouebis.

Faſcinus. ⁊ faſcinum.pe.coꝛ.a fando quoddã incãtationis genus quo hoĩes ita ligant: vt liberi nõ ſint: nec mẽtis ꝯpotes ſępeqꝫ ad extremã maciẽ deueniãt. Hoꝛ.i epo. Minuſue lã guet faſcinũ. Ponit̃ ĩterdũ faſcinꝰ ꝓ faſcinatiõe vt apđ Ply.

Faſcino.as.pe.coꝛ.maleficiũ infero. Uir. Neſcio quis teneros oculus mihi faſcinas agnos. Huius cõpoſitũ eſt. Effaſcino eiuſdeꝫ ſignificationis. Solinus. Quędam in terra aphꝛica hoĩum familię ſunt voce atqꝫ lingua effaſcinantes q̃ ſi impẽſius forte laudauerint pulchꝛas arboꝛes: ſegetes letioꝛes: infantes amęnioꝛes: egregios equos pecudes paſtuatqꝫ cultu optimas emoꝛiant̃ repẽte. Põt ẽt ſignificare maleficiũ tollo ſicut excãto incãtationẽ remoueo. Ply. Eſſe eiuſdẽ generis in tribalis ⁊ illyriis adiicit iſigonus qui quoqꝫ effaſcinet.

Faſcelis dicta eſt diana a faſce lignoꝛum in quo abſconditum dianę ſimulacrum oꝛeſtes aritiam detulit.

Faſcellus.generis maſcu.vel.fę.q̃ ⁊ phaſellus đꝛ genus nauigii campani. Uirg.lib.iiii.geoꝛ. Et circũpictis vehit̃ ſua rura faſellis. Sal.li.iij.hiſto. Et foꝛte in nauigando.cohoꝛs vna grã di faſello vecta a cęteris deerrauit. In genere maſc.eſt leguminis exilis ⁊ teretis qui ⁊ phaſeolus ⁊ phaſilus dicitur.

Faſti dies dicti ſunt quibus ſine piaculo p̃toꝛibus licebat tria verba fari.ſ.do.dico.addico. Et nefaſti quibus nõ licebat fari. Oui. Ille nefaſtus erit ꝑ q̃ tria verba ſilenter. Faſtus erit ꝑ quẽ lege licebat agi. Faſtoꝝ libꝛi in quibus totius ãni res populi romani ſcripte continebant̃ ⁊ cauſę feſtiuitatũ explicantur: vt in faſtis Ouidij: de q̃bus idẽ ſacra recognoſces annalibꝰ eruta pꝛiſcis: ⁊ quo ſit merito quęqꝫ notata dies. Inuenies illic ⁊ feſta domeſtica nobis ſępe tibi pater eſt: ſępe legẽdus auus. Scribit Liuius. Flauiũ ſcribã faſtos circa foꝛum in albo ꝓpoſuiſſe: vt qñ lege agi poſſet ſciret̃. Et eſt faſtus ſecũdę ⁊ q̃rtę declinationis. Luc. Nec meꝰ eudoxi vincetur faſtibꝰ annus. Uar. in ephemeride. Cęſar faſtus coꝛrexit. Col.li.x. Sequoꝛ nũc eudoxi ⁊ Metonis faſtus aſtrologoꝝ. Et vt auctoꝛ ẽ pꝛiſ. Eadẽ foꝛma đꝛ faſtius faſti: q̃ ſenatus vel ſenati. faſtus v̉o pro ſuperba ſemper eſt quartę. Et ẽ pꝛopꝛie indigna ſui ipſius per ſuperbiam exiſtimatio.

Faſtidio.is.pe.ꝓ.iui.itũ.a faſtu fit. Nam pꝛopꝛie faſtidire ẽ cuꝫ faſtu quodã cõtẽnere. Uir. Inuenies aliũ ſi te hic faſtidit alexis. Uñ ⁊ ꝓ ſtomachari đꝛ Cõſtruitqꝫ mõ cũ actõ: mõ cum dtõ: mõ cũ gtõ. Hoꝛ.in Ser. Nũ eſuriẽs faſtidis oĩa p̃ter pauonẽ rhũbũqꝫ. Ci.ꝓ milo. Sꝫ ẽt recte factis ſępe faſtidiũt.i. faſtidiũ faciũt. Plau.in aul. Abiit neqꝫ me certioꝛẽ fecit faſtidit mei. Lucil.li.vij. Difficiles ſumus faſtidimus bonoꝛum.

Faſtidiũ meum: quo ego alios faſtidio. Faſtidiũ mei quo ego ab aliis faſtidioꝛ. Quinti. Ceu.mľr omnibus expoſita moꝛtalibus vanitatem faſtidio mei deſpectuqꝫ captauit.

Faſtiditus. faſtidio habitus. Luc. Pars magna ſenatus faſtidita iacet.

Faſtidioſus qui oĩa faſtidit: vel qui aliis eſt faſtidio.

Faſtigiũ altitudo ac ſummitas operis. Uir. Et faſtigia ſuſpicit vꝛbis. Quandoqꝫ dicitur ima pars. Idem lib.ij.geoꝛ. Foꝛſitan ⁊ ſcrobibus quę ſint faſtigia quęras. Quandoqꝫ finis. Cic.li.iij.offi. Sed quo opere inchoato pꝛopꝛie tamen abſoluto tibi faſtigium imponimus.

Faſtigio.as.acumino ⁊ quaſi in faſtigium erigo. Ply.lib.xviij. Frumẽta hyeme in herba: ſunt verno tẽpoꝛe faſtigiãtur in ſtipulam quę ſunt hiberni tempoꝛis.

Fatigo.as.pe.ꝓ.quaſi fatim ago. Hoc eſt abundãter agito ⁊ ad laſſitudinem deduco. Uirg.li.v. Ueloces iaculo ceruos curſu fatigat. Aliquando percutio. Idẽ verſaqꝫ inuentum terga fatigamus haſta. Aliquando perturbo commoueo: vt q̃ mare nunc terraſqꝫ metu cęlumqꝫ fatigat. Aliquando excito Idem Socioſqꝫ fatigat p̃cipites vigilate viri. Aliquãdo cohibeo. Ci.li.iij.offi. Qui nõ verbis ſunt ⁊ diſputatiõe ph̃oꝝ: ſed vinculis ⁊ carcere fatigãdi. Huius cõpoſitũ eſt defatigo: qđ eſt deoꝛſum ſeu valde fatigo. Te.in adel. Utinam quidẽ quod cũ ſalute eius fiat ita ſe defatigari velim vt triduo hoc perpetuo pꝛoꝛſus e lecto nequeat ſurgere.

Fateoꝛ.eris.faſſus affirmo ſponte. Lact. Idẽ ẽt poetę fatentur. Huius compoſita ſunt. Confiteoꝛ. Diffiteoꝛ. Infiteoꝛ. quę ſignificant nõ fateoꝛ nego. Pꝛofiteoꝛ.de quo infra.

Fateoꝛ.aris.multum loquoꝛ. Eſt enĩ frequentatiuum a faris.feſtus.fatuntur multa fantur.

Fatum.a fatus ſm̃ Pꝛiſ.in paſſiua ſignificatiõe.i. dictus. vnde fatum iuſſuꝫ ⁊ dictũ dei. p̃s. Semel locutus eſt deus duo hęc audiui q̃m poteſtas dei eſt ⁊ tibi dñe miſericoꝛdia. Aug. lib. v.ci.dei. Qđ enĩ dictũ ẽ ſemel locutus ẽ: ĩtelligit̃ ĩmobiliter: hoc ẽ ĩcõmutabiľr ẽ locutꝰ ſicut nouit incõmutabiľr oĩa q̃ futura ſũt: ⁊ q̃ ipſe facturus ẽ. Hac rõne poſſemus a fando fatũ appellare niſi hoc nomẽ iã ĩ alia re ſoleret ĩtelligi. quo coꝛda hoĩum nolumꝰ ĩclinari. Scribit Ci. fatũ eẽ cõnexionẽ reꝝ ꝑ ęternitatẽ ſeinuicẽ tenẽtẽ q̃ ſuo oꝛdine ⁊ lege variant̃. ita tñ vt ip̃a varietas hñt ęternitatem. Sene.in q̃õnibus nãlibus Quid ĩtelligis fatũ: Exiſtimo neceſſitas reꝝ oĩum actionũqꝫ quas nulla vis rũpat. Sed q̃d de fato ſentire debeant catholici: ſcribit̃ apud patrẽ meũ auguſtinũ.lib.v.ci.dei capite.ix. apud poetas fatũ q̃ñqꝫ capit̃ ꝓ nã. Uir. nã q̄ꝛ nec fato merita nec moꝛte peribat. quandoqꝫ ꝓ voluntate. Id enĩ plato dicit fatũ eẽ volũtatẽ ⁊ iuſſionem diuinã: Uirg. ſatis iunonis inique. quandoqꝫ ꝓ oꝛaculo qđ dii fant̃. Idẽ oblitus fatoꝛũ quandoqꝫ pro moꝛte: q̄ꝛ nihil tam neceſſarium impẽdet homini qua moꝛs vnde fato concedit qui moꝛitur.

Fatale. qđ pernicioſum eſt: vt dies fatales. Et fatale đꝛ q̃cq̃d nobis ex fato debet̃: ſiue bonũ ſit: ſiue malũ. Aug.lib.v.đ ci.dei Ea fatalia dicunt quę pꝛęter dei ⁊ hominum voluntatem cuiuſdam oꝛdinis neceſſitate contingunt.

Fatidicus.pe.coꝛ.q̃ futura p̃diuinando ſolet fari qui nobis fata i.decreta deoꝛum exponit. vnde fatidici libꝛi q̃ ꝯtinẽt fata populoꝛũ q̃les erãt decẽ ſyllabarũ libꝛi q̃ ⁊ ab hiſtoꝛicis fatales appellantur. fatidici vates ⁊ fatidica manto nominatur. quoniam erat fatilo qua que vaticinabatur diuinitate pꝛedicta ελληνιϛ ι ευθευι λεγωνται και μαντιεϛ.

Fatifer.a.um.pe.coꝛ.quod eſt moꝛtiferum.

Fatim aduerbiũ. abũdãter. a fãdo: q̄ꝛ verboꝝ q̃ꝫ rerũ maioꝛ ſit copia. vel q̄ꝛ fari facile ſit. hinc cõponit̃ affatim. de quo ſupꝛa

Fatiſco.is.deficio. Col.li.viij. non debet octo capitũ numerum excedere: non q̄ꝛ ignoꝛẽ fęcunditatem ſcrophanum maioꝛis eſſe numeri: ſꝫ quia celerrime fateſcit quę pluris educat. De hoc etiam in defetiſcoꝛ.

Fathiſcere.cũ.h.eſt abũdanter aperiri: q̃ſi affatũ hiſcere. Uirg. Rimiſqꝫ fathiſcũt. Ambꝛ.li.hexa. plerunqꝫ terra meridianę plage toꝛretur ardoꝛibus atqꝫ ęſtu ſoluta fatheſcit in puluerem miſerandi agricolę laboꝛe conſumpto.

Fatuus. Inſipiẽs. Tractũ a ſapoꝛe ciboꝛũ q̃ cum non ſapiunt fatui dicunt̃. Mar. Ut ſapiãt fatuę fabioꝝ pꝛãdia betę. O q̃ꝫ ſępe petet vina piperqꝫ coquus. Ter.in eu. Fatuus ẽ inſulſus tardus. Uar. hoc nomẽ a fando deriuat. Fatuus qui fatur quod puer pꝛimo fatur. hoc eſt qui ĩepta loquitur. fatui quoqꝫ dii ſunt qui ⁊ fauni dicuntur quaſi multum fantes.

Fatua dea dicta eſt terra q̄ꝛ ĩfantes partu editi nõ pꝛius vocem edũt q̃ꝫ terram attigerunt. Eadẽ ⁊ bona dea vocata ẽ q̄ꝛ omniũ nobis ad victum bonoꝛũ cauſa ẽ. Et fauna q̄ꝛ omni vſui animantium fauet. Et ops. q̄ꝛ ipſius ope vita conſtat.

Fauiſſe celle quędam ⁊ ciſternę in area capitolina vbi reponi ſolebant ſigna ⁊ alia quędam religioſa donariis conſecrata. Auctoꝛ gellius.

Faueo.es.faui.fautũ. Fauere pꝛopꝛie eſt bona fari: ſeu fauoꝛem facere. Hinc fauoꝛ. vox bñ p̃cans alicui ſiue alicuius cõmodum ⁊ laudem tuẽs. Fauere ẽt tacere ẽ: vt inq̃t Ho. Terẽ.in an. Fauete adeſto ęquo aĩo. Siľr fauere linguis eſt tacere. Sene. de beata vita. Fauete linguis. In ludis v̉o oꝛe fauere inquit Ser. eſt dicere bona verba: q̄ꝛ in illis neceſſarius eſt fauoꝛ. A faueo fiunt fautoꝛ ⁊ fautrix.

Fauoꝛabilis.đꝛ qui gratioſus ⁊ ĩpetrabilis ac fauoꝛis plenus ẽ apud oẽs. Sue. in Cali. Sic vulgo fauoꝛabilis vt plurimi tradant quotiens aliquo adueniret: vel ſicunde diſcede-

ret pręturba occurrentium proſequentiumue nonnunꝗ̃ eũ diſcrimen vitę adiſſe.

Fauſtus.a.um.a fauore proſperum ac propicium ſignificat cui omnes fauent. Ter. O fauſtum ⁊ felicem. Hinc aduerbiũ fauſte: quorum contraria ſunt infauſtum ⁊ infauſte.

Fauni agrorum ⁊ ſyluarũ putati ſunt dij qui poſt prolixum tẽpus moriuntur ꝙ e terra geniti ſint. Hinc.

Fana dicta exiſtimat Probus. Ser. Faunuꝫ ⁊ faunaꝫ tradit dictos eẽ a vaticinãdo.i.fando. vnde ⁊ fatuos dicimus incõſiderate loquentes. Hos quidã incubos vocãt. fauni apud latinos hi ſunt ꝗ̃ apud grecos ſatyri filij ſaturni. Scribit hiero. ſatyrũ a diuo Antonio inuentũ. Augu. docet faunos aut ĩmortales animas non habere aut humano ſemine natos. Et faunus dictus fuit pici filius ⁊ latini pater qui regnauit in latio a fando dictus ꝙ oracula ſua voce redderet.

Fauilla quaſi cinis extinctus ꝙ ignem tectũ foueat quaſi fouilla Eſt eniꝫ deſerta igne. Siue potius quaſi flauilla a colore. Nã ⁊ pacu flauum dixit puluerem ſcintilla vero proprie ẽ quę e ſilice cũ his ceditur exilire ſolet: Virg. ac primũ ſilicis ſcintillam excudit achates. Oui.li.iiij. ſapars quoqꝫ cum ſaxis paſtores ſaxa feribant: ſcintillam ſubito proſiluiſſe ferunt. hiero. in eccle. ab ſcintilla vna augetur ignis.

Fauonius. ventus a fouendo dictus ꝙ cuncta foueat. Eſt enim genitalis ſpũs viuendi: eo maritãtur viuiſcẽtia terrę. zephyrus a grecis dicitur. Spirat aduerſus eurum.

Fauus. apum domus ⁊ cellulę a fauendo. ꝙ in his ſobolem foueant. ply. primum itaqꝫ fauos conſtruunt: ceram fingunt. Virg. prima fauis ponunt fundamenta deinde tenaces ſuſpendunt ceras. ply. Iunior bucellam panis dedit ⁊ fauum mellis. hoc eſt fruſtum operis apiarij melle plenum.

Faulus diminutiuũ paruꝰ fauus. plau. Meus dulciculꝰ fauniꝰ

Faux. ſupior pars gulę mẽto ꝓpinqua ſed interior vbi os anguſtat᷑. ply.li.xj. ſũmum gulę fauces vocant᷑ poſtremum ſtomachus. Virg.li.vj. veſtibulũ ante ipm primiſqꝫ ĩ faucibꝰ orci. per trãſlationẽ fauces dr̃ ſtricti ingreſſus valliũ: ſeu alterius loci. In faucibus ſunt foramina duarũ fiſtularũ cibalis .ſ. ⁊ ſpiritalis ꝗ̃ cõtinua humectatione ĩdigẽt. ſiccę enĩ exulcerantur. Oui.lib.vj. caret os humore loquẽtis ⁊ fauces arent: vix eſt via vocis in illis. a faux fiunt offoco: ꝑfoco ⁊ ſuffoco.

Fax fuſtis inciſus. a lumine faciendo: ꝙ lumẽ facile faciat. Cuiꝰ diminutiuum eſt facula. Primam facem noctis principium vocitabant: ꝙ tum primum vti face incipiunt.

Faxo.is. pro faciam. Virg.li.xij. Ego ſydera faxo firma manu. faxim fecerim. faxint faciãt. Ter. in heu. vtinam dij ita faxint.

F ante E

Febris a feritate morbilis mali: vel ſicuti Ser. docet a feruore.

Febricula diminutiuũ parua febris. plau. ciceroni. Qui ex labore ĩſebriculã incidit aſſiduã ⁊ ſatis moleſtã grece ϖυρετος καὶ ϖυρεττω αϖο του ϖυροω παραγονται.

Febriculoſus: qui hꝫ multam febreꝫ. Gellius. Non morbus hic febriculoſus aut nimium grauis.

Febrile.pe.ꝓ. ꝗ̃ſi ad febrẽ ꝑtinens. Apul. ardore ęſtuans febrili

Febrio.is.iui.itum. febrem patior. Macer. Hęc nonduꝫ tremulo potanda dabis febrienti.

Febricito.as.pe.cor. ⁊ febricitor deponẽs ĩ eadẽ ſignificatione Col.li.vij. febricitanti boue conuenit abſtinere cibo vno die.

Februo.as. luſtro purgo. a ferueo. hoc enĩ adolẽdo ⁊ flãmis feruẽtibus fieri ſolebat. Vel a ſabinorũ lingua: qui februm purgamẽtũ dicũt. hinc februarius mẽſis dictus ẽ: ꝙ tũ ideſt extremo anni menſe populus februaretur.i.purgaret᷑. per.xij. enĩ dies continuos februarij celebrabantur februa. Hiſqꝫ diebus ꝓ impetranda mortuorũ aĩalibus quiete oĩs populus piaculis ſacrificijſqꝫ circa ſepulchra accẽſis facibꝰ: cereiſqꝫ ĩtentus erat. Et iuno februata ſiue februalis ꝙ ei hoc menſe ſacra fiebãt: eiuſqꝫ ferie erãt lupercalia. Et quęcũqꝫ purgamẽti cauſa in ꝗbuſcũqꝫ ſacrificijs adhibebant᷑ februa appellabantur. Et id qđ purgatũ erat: februatũ dicebat᷑. Ply. vulgata priſcis tẽporibus opinio obtinuit februa eſſe oĩa ꝗbus malefactoruꝫ conſcientia purgarent᷑: delerenturqꝫ peccata: aut manes aĩabus defunctorum placidi redderentur.

Februus. dictis pater: ꝙ ei menſe februario ſacrificaretur.

Februarius menſis. vide paulo ante in februo.as.

Feciales. dicti ſũt a ferẽdo: ꝙ belli paciſqꝫ ferendę apđ eos ius erat. Neqꝫ.n. licebat bellũ alicui ĩferre niſi hi ⁊ iuſta cã ſuſceptũ declarauiſſent ⁊ priꝰ ĩdixiſſent. var. itaqꝫ bella tarde nec magna lumĩa ſuſcipiebant. ꝙ bellũ nullũ niſi piũ putabãt geri oportere ⁊ priuſꝗ̃ ĩdiceretur bellũ is quibus iniurias factas faciebãt: feciales legatos res petituꝫ mittebãt quattuor quos oratores vocabant. Sũt etiã feciales a faciendo deriuari exiſtiment ꝙ apud eos belli ac pacis faciende ius eſſet.

Felis. animal ꝗ̃drupes qđ nobiſcũ in domibus tenemꝰ ad murum venatum fulgo Catus quod nos cautum aſtutũqꝫ dicimus a quo Catones primo volũt appellatos. a grecis αἰλουρος dicuntur. Et ipſi quoruꝫ vanitas ridet᷑ ęgyptij nullam beluam niſi ob aliquam vtilitateꝫ conſecrauerũt. velut Ibim. ꝙ vim ſerpẽtiũ cõficiat Crocodillũ ꝙ terrore arceat latrones. Felem ꝙ pelle eius ſcuta contegãt. Ichneumones ꝙ non ſinat ſerpentes maximã eius regionis peſteꝫ augeri. Ply.li.x. Feles quo ſilẽtio: ꝗ̃ leuibꝰ veſtigijs: ꝗ̃ multo ſpeculatu ĩ muſculos exiliũt excrementa ſua obruũt terra ĩtelligentes odorẽ iliũ indicem ſui eſſe. Ait enĩ Var.li.iij. Oẽs parietes tectorio lęuigant᷑ ne feles aliaue ꝗ̃ beſtia ĩtroire ad nocendũ poſſit. Hos varro ⁊ col. accipiũt pro eo gñe aĩalis qđ vulgus fouinũ ſeu marturellũ appellat. Sene.lib. eplãꝝ moraliũ.ro. Quid eſt quare pauonem ꝗ̃ anſerem gallinam non fugiat. At tanto minorem eis nec notum ſibi accipitrem: ꝗ̃re fellem pulli timeant: canem non timeant.

Fel. fellis. eſt purgamẽtũ ſanguinis peſſimum cui tãtũ ineſt virus vt in hoiem totũ decolorẽ reddat ⁊ maxime oculos vti hoĩe irato cernimus. Fel enĩ ire ſedes eſt. Humor autem ꝗ in folliculo fellis bilis vocatur que pro ſui ꝯditione hominẽ conuariat. Bilis enĩ atra quam greci melancholiam vocãt facit inſaniã. Plau. in Am. Delirat vxor atrabili ꝑcita ẽ Sed de bili ſuo loco dictum eſt. Aliquando fel cum ſit peſſimus humor pro animi amaritudine ponitur.

Fello.as. lac exugo ⁊ ſuctu ebibo. Mar. Si illas ⁊ aquaꝫ bibis nil leſbia peccas: qua tibi parte opꝰ leſbia ſumis aquã Solinus in collectaneis. Nequaꝗ̃ mater equa pullo prębet vbera fellicanda. Transfertur ad rem obſcęnam. Naꝫ fellare dicuntur illi illęue qui quęue virilia intra os recipiunt: ⁊ illa ꝑinde ac papillas exugunt. Qui vero virilia huic libidini per voluptatem ⁊ accommodabant. Irrumare dicebantur. Inde fellator ⁊ fellatrix ⁊ Fellito.as. frequentatiuum.

Fellicones homines mali dicuntur ⁊ nullius vſus.

Femur. quod ⁊ Femor dr̃ ſecũdũ Phocam. a ferendo. ꝙ his ꝓcipue partibus ſuſtineatur aĩal atqꝫ ferat᷑. Hinc femoralia ꝑ verrendorum tegminibꝰ. Sue. de Aug. Quare quaſſato corpore neqꝫ frigora neqꝫ ęſtus facile tolerabat. hyeme quaternis cum pigui toga tunicis ⁊ ſubuculę thorace laneo ⁊ femoralibus ⁊ tibialibus inueniebatur.

Femen. inis. capit᷑ ſicut femur. Plau. ĩ mili. Ecce auteꝫ aduortit nixus leuo in fęmine. Proprie tñ fęmina ſunt interiores ꝑtes femora exteriores femina poſteriores femora anteriores Ply.li.xj. ſic de apibus ſcribit. Prioribus pedibus femina oneram. ꝑp id natura ſcabra. Et li.xxviij. Femina inquit atteri aduriqꝫ eꝗtatu notum eſt. Femina enim ĩteriora eꝗtando atterũtur nõ exteriora. Hic Apuleius finxit vocabulum. Inter femineũ: ꝓ locis mulieribꝰ veluti poſitis inter femina Col.lib.vij. Vteris quoqꝫ ⁊ ſub femina manuꝫ ſubijcere ne ad hmõi tactũ poſtmodum paueſcant. Exiſtimat. Ser. femẽ in ntõ non reperiri. Priſ. docet eſſe in raro vſu. Feſtus femen declinat. femina ẽt inferiores partes ſignificãt. Nam a flexu dicta videt᷑. Vbi enĩ iunctura cum flexu pedis eſt femina dicuntur. Plau. in aſi. Sed tñ tu nempe eos aſinos predicas vetulos claudos ꝗbus obtritę ad femina erant vngulę. Col.li.vij. femina ſecari ⁊ interdum inuri ſolent.

Feminalia. tegumẽta feminũ ⁊ ſubligacula. Hie. in Exo. facies

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN